

INTA VĪKSNĪŅA- DRIĶE

PELĒKIE MĀKOŅI

Oktobra pelēkos mākoņos raugos,
Uz brīdi pieverot plakstus.
Zīlītes kailajos zaros kā cimdā
Man skumjās ieada rakstus.

Tagad es izprotu rakstaino tīklu,
Jo putni kā dzīpars auž prieku.
Pelēkie mākoņi - krustvārdu mīkla,
Ar cerībām pilda šo sieku.

Pelēkie mākoņi – dvēselē ilgas
Kā lietus, kas zemei dod lāses;
Vēl gribas lūkoties tālumos zilgos,
Kur aizlido dzērvju kāsis.

VIJA POĻAKA- RIKVEILE

PASTARĪTES

Kur jūs meklēt, pastarītes,
Kur gan paklīdušas esat?
Sēžat senās krustcelītēs,
Kukažiņas kupri nesat?
Kur tie laiki,
Kur tie stāsti,
Kad pie akmens dzima glāsti...
Pelēks akmens, silis saulē,
Vaicāja pēc atvasītēm.
Kukažiņa aizmirsusi,
Garu mūžu dzīvodama,
Klusi šūpo sirmu galvu,
Vējš skrien pāri – papurinot,
Raisot vaļā lakatiņu.
Visi četri stūri vaļā,
Steidz tie meklēt pastarītes.
Varbūt slēptas pazarītēs,
Lazdas bērnu padusītēs?...

Nesēd' ilgi, Kukažiņa,
Gana sēdēts, atpūtusies:
Tevi gaida pastarītes –
Nevis lazdās –
Senču kalnā!

ANITA GRAUMANE

**

Līst asaras
un tek, un tek, un tek
Viss melnais nost no dvēseles kā darva...
Cik viegli man – es atkal esmu balts
Kā aukstā ziemas rītā sniegā sarma.

Un mirdzu es kā kristāls mirdz no sevis –
Un, gaismu lauздams, staro tūkstoš krāsās...
Es esmu tīrs, es esmu neapprakstīts,
Un visa pasaule man ir kā māsa.

Es varu iet un mīlestību dalīt
Kā maizes rīcienu, kā medus kāri...
Ir atraisīts tas mezglis sirdij pāri...
Nu esmu tīrs,
un manī viss ir vārīgs.

DAIGA KALINKA

**

Iesim tikties ar vēju:
Domāsim vējainas domas,
Laidīsim sapņus kā pūķus,
Baudīsim glāstus ar vēju,
Mīlēsime dzīvi vējā!

Iesim rāties ar vēju:
Domāsim pretvēja domas,
Sargāsim pēdējo rudens lapu,
Baudīsim vētru naktī,
Mīlēsime smilgu vējā!

Iesim mīlēt vēju:
Domāsim kaislīgas domas,
Laidīsim dvēseli dejot vējā,
Dejosime asaru, smieklu valšus,
Mīlēsime savas dzīves vēju!

Dzīvo ar vēju pārī!
Tavs vējš tevi cels
Un zemē raus.
Un atkal cels!

MONTA EZERGAILE

**

Kas nu vairs īpašs var notikt,
Jau redzējām šā un tā -
Gan liliputu cirku,
Gan mērniekus Slātavā...

Pie ābelēm piestājas bērni -
Pie vienas, pie otras, pie trešās...
Jo ne tikai māte un tēvs,
Jau pamāte ārzemēs svešās.

Tek gailītis "beztolka" mūžu
(Kā aizgriezts krāns pil un tek),
Un esam jau pieraduši,
Ka, Dievs, Tava zeme deg.

IVARS STRAUTIŅŠ

JAUNA LŪGŠANA

Dzīve, dzīve, cāļu māte,
saudzē, pasargā!
Paliec mani sev zem spārna
šajā negaisā!
Laime, pārpilnības lāde,
neslēp sevi man,
neesi, kā viesizrāde
tikai caurbraucam.
Mīlestība, salda sapni,
ļauj vēl nemosties, -
tevī būt vienmēr ir labi,
būt, ne ciemoties.

IEVA KOCIŅA

**

Dāvini man pieneņu pļavu,
Kad sniegputeņi sitas logā!
Uzcel sniegavīru, kad vasaras tveice!
Dāvini kaut ko neparastu ik dienas!
Brīnumus gribas, kas negaidot nāk...
Padari mani par putnu,
Kad kājas pinas pērnajā zālē,
Lai uzspurdzu gaisā,
Kur mākoņi ganās kā aitas debesu pļavās!
Es neparastuma vēlos.
Dod iespēju redzēt neredzamo!
Dod spēku, kad nespēks lien dvēselē kā zaglis!
Esi ar mani! Pamani mani,
Kad migla ir bieza un ceļi tik slideni!

ARVIS DEGUMS

**

Jau atkal pār manu plecu
kāpj zeltains rudens rīts,
sauc dzērve dzērvei pretim,
vien mums to nesaprast.
Bet neaizbēgs no manis
šis trauslais pieskāriens,
jo tev šo patiesību
es novēlu no sirds.
Šis rudmataināis brīnums,
šis agrais rudens rīts,
lai visas tavas dienas
ar saules staru vij.
Jau atkal man pār plecu
kāpj zeltains rudens rīts.
Tev pieskaršos tik maigi,
tik maigi,- tā kā rīts.

INESE TORA

**

es spoguļojos
tavā skatienā
un apbrīnoju debesis -
cik dzidras
tās debesis
kas tavā skatienā
tās debesis
kas ir tik zilas
es spoguļojos tavā skatienā
un siltumu tu dāsni dali
es spoguļojos tavā skatienā
bet neskumsti -
vēl rudens vakari būs gari
tie gari būs un gaismas piepildīti
tie silti būs ja sirds tos sasildīs
es spoguļojos
tavā acu skatā
un ziemas vakaros
es atcerēšos to...

GUNITA IRBE

**

Viss klusē.
Viss vēlas būt ieraudzīts.
Nerunā šobrīd ar mani.
Tas, ka ar klusumu
pāri viens otram darām, ir maldi.
Vienkārši esi man blakus,
kad es klusējot izjūtu dzīvi,
un viss,
kas ir manī,
bez vārdiem pret tevi
atvērsies pats.

INTA AIZKALNIETE

SIRDSSKAIDRAIS DZEJOLIS

Baltu, baltu dvēselīti
Bez oglītes melnumiņa
Tu man lūdzi.
Es Tev smēlu
Rīta rasas lāsi kvēlu.

Viegli nesu trauslos pirkstos,
Lai tā nezaudē ne dzirksti.
Saule siltus
Starus sēja,
Rasa vējā izplēnēja.

Baltu, baltu dvēselīti
Bez oglītes melnumiņa
Tu man lūdzi.
Es Tev nesu
Tīru, skaidru zieda dvesmu.

Roze rokās ātri vīta
Bez saknītes auklējuma.
Kad man zeme
Ziedus liedza,
Es Tev savu sirdi sniedzu.

Tādu, kāda Dieva dota -
Vienkāršu, bez liekām rotām.
Kurā zemes
Malā būšu,
Tā Tev piederēs uz mūžu.

SARMĪTE ZVIEDRE

**

Es liepziedu tēju dzeru
Un vasaru atceros,
To saules zaķēnu tveru,
Kas liepziedos spēlējas.

Bet dzirdu,- kāds saka :
„Ko joko! Ir vasara beigusies!
Un saules zaķēnu notvert
Vairs tā arī neizdosies!”

Es cerības nemetu projām,
Tās manī kā saulesstars spīd,
Jo zinu – pēc tumsas un ziemas
Būs vasara kādurīt.

Un saules zaķēni mīļie
Tad liepu apraudzīt nāks,
Un pasaule būs tik spoža,
Ka skumjo aizmirsīs prāts.

SANDRA IVANOVA

**

Viss skaistais nāk no mirkļa,
Nemanāmi,
Viss klusē un viss vēlas
Būt acīm ieraugāms.

Kad iemaldies mežā
Kā pasakā, zaļā un skurbā,
Un klusi pieskaries
Viršu zilajiem ziediem;
Kad piedzīvo čiekuru lietu
Un žilbsti no brūkleņu košuma,
Tad tver mirkļus, kas apbrīnas vērti,
Lai vari teikt: - Bij' ieraudzīt vērts!

EVITA LŪSE

**

skaistāko grāmatu –
dzīvi
lasi ar prieku;
liec Dievu par
grāmatzīmi

saglabā domas gaišās
sliktās – izdzēs;
lai zūd;
tad izdodas labi
it viss

**

Tavs sargeņģelis
sēž uz pleca
man;
tā spārnu švīksti allaž
manās ausīs
skan.
paldies, mans
stiprais
Dievs!

AGNESE LĪCĪTE

IEMĀCI...

Iemāci putna dziesmu,
Kas baltajā ievā skan.
Iemāci vēja čukstus,
Kas pieneņu pļavā san.

Iemāci saules krāsā
Izkrāsot pelēko dienu.
Iemāci palikt gaismā
Tikai ar skatienu vienu.

Iemāci brīnumam ticēt
Un zvaigzni noturēt plaukstā.
Iemāci vasaru sajūst
Arī ziemas vakarā aukstā.

Iemāci dzīvi zīmēt
Saulrieta sārtajos toņos.
Iemāci laimi mīlēt
Ikdienas klusajos soļos.

Iemāci upes prieku,
Kad tā pār akmeņiem skrien.
Iemāci sapņiem ticēt,
Iemāci pieskarties tiem!

Iemāci pasaulē dzīvot,
Kad pārāk liela tā šķiet.
Iemāci mīlēt un piedot,
Lai dzīve prom neaiziet!

VITA PAKULE

UN TU SAKI

Un tu saki, ka tev jāiet.
Un es zinu, ka tev vajag iet.
Jāpasteidzas, kamēr sniegi
Vēl nav aizbēruši visus ceļus ciet.
Ej un sameklē to pazudušo vārdu,
Sēklu to, no kuras izaug mežs,
Tālos ceļos, svešos ļaudīs
Nekļūsti nekad man svešs.
Bet, kad jutīsi, ka manu vārdu
Sirdī dzenis kaļ, -
Nāc un notici, ka visi ceļi
Ved pie manis atpakaļ.

ZANE GUNIKA

**

pārāk daudz
miera un baložu.
gribās strīdus,
žagatas

pārāk daudz
smīnu, liekulības.
gribu asaras,
saplēstus traukus

pa radio ziņo
„ziedoņiet
pilsētas kanālā
salstošam gulbim”

bet es
pie atkritumurnas
baroju
trīs salstošas vārnas

IRISA PUIDZE

**

Cik maz man vajag, ļoti, ļoti maz,
pavisam tikai tādu mazu nieku -
lai dzīvot varētu es tā,
ka katru jaunu dienu gaidītu ar prieku.
Tik maz man vajag, ļoti, ļoti maz.
Un ticiet, neņemšu neko es lieku, -
tik rasas lāsi, vēju, sauli, lietu,
vēl cilvēku, ko mīlu,
kādu pieticīgu dzīves vietu...
Bet, ja tā nopietni, tad atsakos no tām.
Var iztikt bez tik daudzām lietām kārotām.
Tik, lūdzu, atstājiet man vienu:
to cilvēku, ar kuru kopā
nodzīvot šo dienu!

**

Atkal klāt ir jauna diena,
Savādāka - kā neviena!
Kā es tevi nodzīvošu?
Ko es ņemšu, ko es došu?
Gribu prieku dot un ņemt,
pati domāt, pati lemt,
mīlēt, ilgoties un būt,
paldies teikt un arī lūgt.
Vienu vārdu sakot,- dzīvot,
Mazāk nīstot, vairāk mīlot.
Lai var vēl vakarā
sev un citiem sacīt tā:
Skaista diena pagājusi!
Jūtos nedaudz nogurusi...

PĒTERIS KARLOVS

12 RINDAS LATVIJAI

*Te viņš bija, te viņš zuda
Sidrabbaltais mēnestiņš.*

Vilis Plūdonis

Un debesīs spīdošais mēness kā nemiera gars
Te dusmīgi izpleta acis, te labsirdīgs bija,
Kad garām kā migla tam slīdēja mākoņu bars,
Un gaisma kā izkausēts sudrabs uz Latviju lija.
Un pārklāts ar vērtīgo metālu tika ik nams,
Ik baznīcas tornis un Gaiziņa nogāze stāva,
Uz bruģētā ceļa kā dārgakmens laistījās krams,
Tik purvā pie pilsētas nekļuva gaišāka rāva.
Un nāca no tās manu dvēseli mokošais smārds,
Un nebūdam vainīgs es sajutu sāpīgu vainu -
Tā vārsnā par dzimteni manu var piedauzīgs vārds
Tās burvīgo ainavu pārvērst par neglītu ainu.